



**Academia Peccatorvm. Seu Conciones De Tota Parabola  
Prodigi Euangelici**

Qvae Poenitentia Peccatorvm Sev Conciones De Prodigi Evangelici Reditv  
Ad Patrem

**Bosquier, Philippe**

**Moguntiae ; Coloniae, 1615**

1. Vtrum liceat peccatoribus, aliquo ad Deum mediatore vti; & quis ille sit.

---

---

**Nutzungsbedingungen**

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55940](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55940)

## CONCIO XXI.

Græca.  
Vulgata.  
Syriaca.

8. Ἀναστὰς προδύσωμι πατὸς τὸν πατέρα μου, & εἰπὼ αὐτῷ.  
8. Surgam, & ibo ad Patrem meum, & dicam ei.  
8. Surgam, proficiſcar ad Patrem meum, & dicanti.

## ARGUMENTVM.

- Tracta-  
bimus  
hodie
1. Virū liceat peccatoribus, aliquo ad Deum intercessore vri, & quis ille ſi.
  2. Quod licita vtiliſq; ſit defunctorum Sanctorum ad Deum interceſſio.
  3. Quæ in contrarium argumētã fieri poſſunt, & quomodo ea ſint ſoluentia.

A V E.

I.

*Virum liceat peccatoribus aliquo ad Deum intercessore vri, & quis illi esse debeat.*



VIA sæpe & diximus, & dicimus, & dicemus in posterum, quod Prodigus iste eiusq; opera, statim nobis representet peccatoris; & quia in ipso commendauimus quod aliis omnibus omissis mediatoribus, recta ad patrem suum contenderit: videri possent alicui, qui hic Scotizare, ac pluculum arguari velit, rectius facturi homines maxime peccatores, quando peccatorum suorum veniam, aut arcendis malis gratiam Dei implorant, si recta ad thronum Diuinæ misericordiæ accurrant, nulliusq; sancti intercessionem expectent; imo sic non solum facturi rectius, sed etiam sine Dei offensa ipsorum operam non posse adhibere. *Adeamus cum fiducia ad thronum gratia. Recta, recta, cum insigni fiducia. Recta ad-ibam ipsum patrem, dicens; Pater noster qui es in caelis. Nemo Di-*

Hebr. 4.

no Diuorum illo citius audit, aut libentius donat quod petitur. Totus quasi tempestate obrutus, recta cucurrit ad patrem, dicens, *Pater noster qui es in caelis.*

Neminem habet inter Sanctos qui nos exaudiat citius, qui libentius postulata concedat. Sic in Dialogo de Naufrago, Erasmus Adolphum suum introducit loquentem. *In circuitu impij ambulans, herent in circuitu Dei, & circumspiciunt ipsius Sanctos.*

*Erasmus  
colloquio de  
naufrago.*

Sed hoc dicere antiquissimi erroris est, quem quondam Eustachius quidam peperit, Vigilantius Gallus fouit, ac nostris temporibus Martinus Lutherus, Oecolampadius, & Calvinus ab inferis resuscitarunt, ac miser Erasmus, quod eadem senserit, quampluribus per colloquia sua fecit suspicionem. Quia igitur hęc error egregie impius, pater est plurium aliorum, aliquid illi hodie dandum est temporis, vt doceamus pessime esse fundatum.

Principio itaque notandum, quod aduersarij in eo nobiscum cōsentiant, quod nimirum possimus, imo & debeamus, communem omnibus habere intercessorem Iesum Christum, Mediatorem Dei & hominum, communem in cœlo Angelis, ac beatis spiritibus; & in terra viuentibus, iustis & peccatoribus; communem vtriq; testamento veteri & nouo, quem Pater cœlestis donauit nobis; cuius ductu liberè possimus ad ipsum accedere, comparere in conspectu eius, securiores certioresque nos exaudiri, eo vtentes Aduocato, cui nihil Iudex recusare possit; nobisque constet, preces & supplicationes nostras recte apud patrem institui, vtpote ab ipso prius bene cribratas ac perpuratas, vt nulla nobis oratio fiat in peccatum, interueniente illo qui (cum ipsa sit sapientia) nihil Patri, quam quod æquissimum est, proponet.

Quādo consideramus ex parte vna terribilem Dei maiestatem, ex altera indignitatem nostram; fieri nō potest quin refugiamus longissimè, ac intermittamus preces: sed magnus ille Mediator noster Christus Iesus iungit se nobis, ac medium interponit, vt commutet thronum terribilis gloriæ, in thronum gratiæ;

sicut admonet nos Apostolus, vt audeamus apparere ei, & cum bona spe ac fiducia diuinæ misericordie, gratiæ, atque auxiliij oportuni. *Audeamus ergo ad inueniam gratiam, vt misericordiam consequamur, & gratiam inueniamus, in auxilio opportuno.*

Hebr. 4.

Diuinam maiestatem læsimus cum filio Prædigo peccando in cœlum. siue vsq; ad cœum, i. peccata admisimus, quæ nihil nisi vindictam in cœlum elatæ, adeo vt illorum horrore nullum reditum cum Deo in gratiam per nos ipsos audeamus sperare. Iesus Christus illic est, vt nostram causam agat, pacem nobis à Patre impetret, cumque nobis reddat propitium.

1. Ioan. 2.

*quis peccauerit* (inquit S. Ioannes) *Aduocatum habemus apud Patrem, Iesum Christum iustum: & ipse est propitiatio pro peccatis nostris.* Quis illo Aduocatus melior, qui sapientissimus est? Nam Iesus Christus ipsa est sapientia, & armarium sapientiæ ac scientiæ Dei. Quis illo Aduocatus melior, quis eloquentior? Nam Iesus

Sapient. 1.

Christus ipsam verbum est, *Et hoc quod continet omnia scientiam habet vocis.* Quis illo Aduocatus melior, qui Iudici intimus est, ac familiarissimus? Nam Christus Iesus filius est vnicus, & dilectissimus, ipsumque cor nostri Iudicis. Quis illo Aduocatus melior, qui semper Iudici adest, sedet enim in dextera Dei patris.

1. Ioan. 2.

*Aduocatum habemus apud Patrem: est in corde Patris.* Quis illo Aduocatus melior, qui nulla vnquam causa cecidit? Nam Christus Iesus semper à Patre exauditus est, *Pater ego sciebam quia semper me audi.* Quis illo Aduocatus melior, qui clientis partes fouet, non tam lucri spe quam charitatis, consanguinitatis, & societatis affectu? Sed Christus Iesus est *Emanuel, nobiscum Deus.* Nobiscum igitur est, & totus pro nobis, amore illo quo nos complectitur, vt caput membra, Rex subditos, vt parens ossa de ossibus suis, vt frater fratrem sibi que iunctos. *Ascendo, inquit, ad Patrem meum & Patrem vestrum, Deum meum & Deum vestrum,* charitatem suam erga nos demonstrans, & mutuam fraternitatem. Quis illo Aduocatus melior, qui parti suæ benignam addixit sententiam, & quæ

quæcunque promisit potens est & facere. Iesus  
Christus vero promisit se f. & arum quidquid per i-  
lum postulauerimus. *Si quid petieritis Patrem in nomi- Ioan. 14.*  
meo hoc faciam. Quis illo Aduocatus melior,  
qui comparitur afflicto, ac ipse vt hoc possit, mi-  
serias suscipit? Iesus Christus vero ex us quæ in mor-  
tali vita passus est, compassionem didicit. Non *Hebr. 4.*  
*habemus Pontificem qui non possit compati infirmita-*  
*tibus nostris: tentatum autem per omnia pro similitudine*  
*delicti peccato.*

*Hebr. 2. In eo in quo passus est & ipse, & tentatus, po-*  
*tens est & eis qui tentantur auxiliari.*

Virg. 2. *Aeneid.*

*Non ignara mali miseris succurrere disco.*

Quis tandem illo Aduocatus melior, qui omnia  
pro Deo facit, ac pro labore suo nihil quærit, nisi  
Dei gloriam, ac suam & clientum suorum salutem?  
Iesus Christus autem solum hoc præ oculis habet. *Ioan. 14.*  
*Quodcumque petieritis Patrem in nomine meo hoc faciam,*  
*vt glorificetur Pater. Ideo faciam, vt Pater glorifice-*  
*tur in Filio, & bonitate ac satisfactione eius.*

*Turpe eos euit à miseris descendere lingua,*

*Regia (crede mihi) res est succurrere lapsis: inquit*  
ille. Quem illo igitur meliorem optemus Aduo-  
catum?

Certum est inde à mundi exordio neminem huc  
vsque exauditum, in vlllo, nisi per fidem & gratiam  
huius Mediatoris. Quid verò putatis fuisse causa,  
quod in lege Mosaiica statueret Deus, vt summus Pō-  
tif. x, cui soli legitimum erat in sancta sanctorum in-  
gredi, ferret humeris nomina duodecim tribuū Israel,  
& totidem in pectorali lapides pretiosos, populus ve-  
rò staret à longè, vt supplicationes suas sacerdotis il-  
lius ore porrigeret. Nonne vt figura ac ceremonia il-  
la indicaretur longè nos à facie Domini submotos; &  
quod mediatore indigeamus, q pro nobis vultui eius  
appareat, qui nobis sanctus fiat Christophorus, qui  
nos humeris portet, in pectore circumferat; vt eius  
gratia exaudiamur. *Verus ille currus Israel & auriga*  
*eius*

eius est. Omnes igitur etiam Iudæi hoc tenuere principium. Ea solum est differentia quod Iudæi, & quicumque ante aduentum Domini nostri Iesu Christi & passionem eius exauditi sunt, exauditi sunt per merita Messiaë, quem venturum credebant, sicut adhuc credunt: nos autem exaudiamur per merita Messiaë, qui iam venit, mortuus est, & resurrexit pro nobis. Solus enim interpres & os nostrum est quo loquimur ad Patrem; solus oculus quo videmus Patrem, solus dextera qua exigua nostra, nosque ipsos Patri offerimus. Quo sublato nec nos, nec Sancti, nec ipsi Angeli accessum habent ad patrem. Qui nisi fuisset optimo iure diceremus omnes, *Domine hominem non habeo*, qui scilicet mea promoueat. Ecce rationem cui semper Ecclesia preces suas concludat *per Dominum nostrum Iesum Christum*, &c. quasi hoc aut illud quod petimus, in gratiam filij tui Iesu Christi Domini nostri benignus concede. *Per quem*, inquit, ut mediator. *Maiestatem tuam laudant Angeli, adorant dominationes.*

Humani hoc etiam moris est, ut parentes in gratiam filiorum suorum nonnunquam aliquibus concedant veniam; sicut & contra filij in gratiam parentum.

*Plutarch. in  
Themist.  
tom. I. vitam.*

Refert ut rem certam Plutarchus, quod suorum inuidia profugus olim Themistocles, ac in potestatem Admeti Regis Molossensium se permitrens, complexus brachus filium Regis, ita se ante ipsum abiiecit, cui plurimum suffragatur quod hoc supplicandi genus Molossij existiment efficacissimum, ac pene repulsæ securum. In gratiam etiam parentum non nihil aliquando remitti, in Nino exemplum est antiquissimum, ac grauissimum: qui ut primus Assyriorum Rex, sic & primus idololatriæ fuit author. Fertur enim ad Beli parentis sui defuncti statuam, eos primus instituisse honores qui soli Deo debentur, ac impetasse ut Beli effigiem omnes pariter colerent, sub nomine Iouis Babylonij, ac ibidem rei impunitatem consequerentur, qui ad hoc confugissent asylum; fortissima sa-

ne ad

ne ad idololatriam illecebra. Frequentissimum etiã est tertio alicui gratiam facere, in fauorem alicuius quem impensè amamus, si hic pro eo interueniat. At Iesus Christus, filius Dei vnicus, ac dilectissimus, gaudium omne, ac æterni Patris anima, *Hic est filius meus dilectus in quo mihi bene complacui*, vt testatus est tam in transfiguratione quã in baptismo eius coram toto mundo Pater. Ergone mirum quod apud patrem tantum gratia valeat, vt ad fauorem ac intercessionem ipsius obtineamus omnia quæ per ipsum petimus? In hoc igitur cum aduersariis conuenimus, quod etsi recta & vno quasi saltu ad Deum patrem inferre nos possimus, exëplo Prodigii; facere nihilominus oporteat aliquid, quod non fecerit ipse, vt saltem insinuemur & præsentemur Deo, per Christum Iesum Mediatorem nostrum ( vt paruus Benjamin ad Ioseph adductus est) & allegare merita eius, ac dicere, *Per Dominum nostrum Iesum Christum filium tuum*, hoc aut illud nobis concede, *Ecce homo, ecce homo*. Aut potius orare Christum Iesum, vt causam nostram suscipiat, ac apud Patrem se interponat. Non quasi Christus Iesus flexis genibus abiectas obeat supplicationes; ex Apostolo enim discimus quod appareat vultui Dei pro nobis, ac cupiat mortis suæ pretium, quæ perpetui valoris est intercessio, huic aut illi speciatim prodesse.

Matth. 13.

In hoc autem dissidemus: quod nos Catholici admittamus & commendamus Sanctorum & Sanctarũ inuocationes, qui in cælis beati sunt, ac ibidem de perfectione sua exultant, vt nobis quasi honoratiores aulici opitulentur, ac causas nostras apud Deum agant.

Hoc aduersarij nostri neuiquam tolerant; sed accusant in super nos quasi quilibet nostrum ad arbitriũ suum Deos extraneos & idola sibi procudat: quasi intercessionis officium Christo detractũ, transferamus ad ipsius famulos; quasi de fide, diligentia atque industria primi nostri Aduocati diffidamus, Præsidis libellorum supplicum, maximè supra omnes affabilis.

Ecce

Ecce nostrum dissidium. Quod ut dirimerent aduersarij nostri via facti, tantum fuderunt sanguinem, ita humi raptarunt imagines, tot subruerunt monasteria, tot templa, tam magnifica, tam augusta, monumenta pietatis maiorum nostrorum, *veterum decora alia parentum.*

## I I.

*Licitum esse ac expediantissimum inuocare Sanctos defunctos pro nobis.*

Cum igitur honor hic nobis de idololatria periclitetur, ac furti accusemur, plagiatus, sacrilegij, & cum Sanctorum, fidelium Christi ministrorum incedit, qui modo in caelis triumphant, quos, quasi magistri honorem zelantes, debitis exuerunt honoribus, ac nostra etiam damna misceantur, ne fraudemur tot tantisque corporis & animae subsidiis, ac solatiis, quae nobis a Sanctorum manu proueniunt: ne etiam nostrum silentium diaboli intento fiat opportunum, qui sentiens Sanctorum cultum & inuocationes tam opere suis obesse conatibus, nihil querit nisi illum penitus auferre; atque ipsum aduersae etiam parti sit damnosum, qui legentes forte vel audientes hinc possent capere fructum; ad scopulum hunc aliquantisper nobis subsistendum est, ut ius nostrum, ac miserrime deceptorum ostendam errorem. Quos obsecro fraterne in nomine Domini, & per aduentum Domini nostri Iesu Christi, qui veniet iudicare viuos & mortuos, ad lucem tam splendidam aperire oculos, & aures ad veritatem tam fundatam. Incipiamus ergo cum omni claritate, absque omni maledicto, quod ab omni, maxime a Religionis disceptatione submouendum est.

Gen. 30.

Si Sancti inuocandi non sunt, cur quae ipse Deus apprensus Abimelech Regi post raptam speciosissimam illam Saram, uxorem Abraham, mandauit ut reconciliaretur Abraham, reddita ipsi uxore sua intacta atque intemerata, *Et orabit pro te Et viues?* Et cur Abraham orante retraxit flagellum Deus, à Rege, Regina, omnique